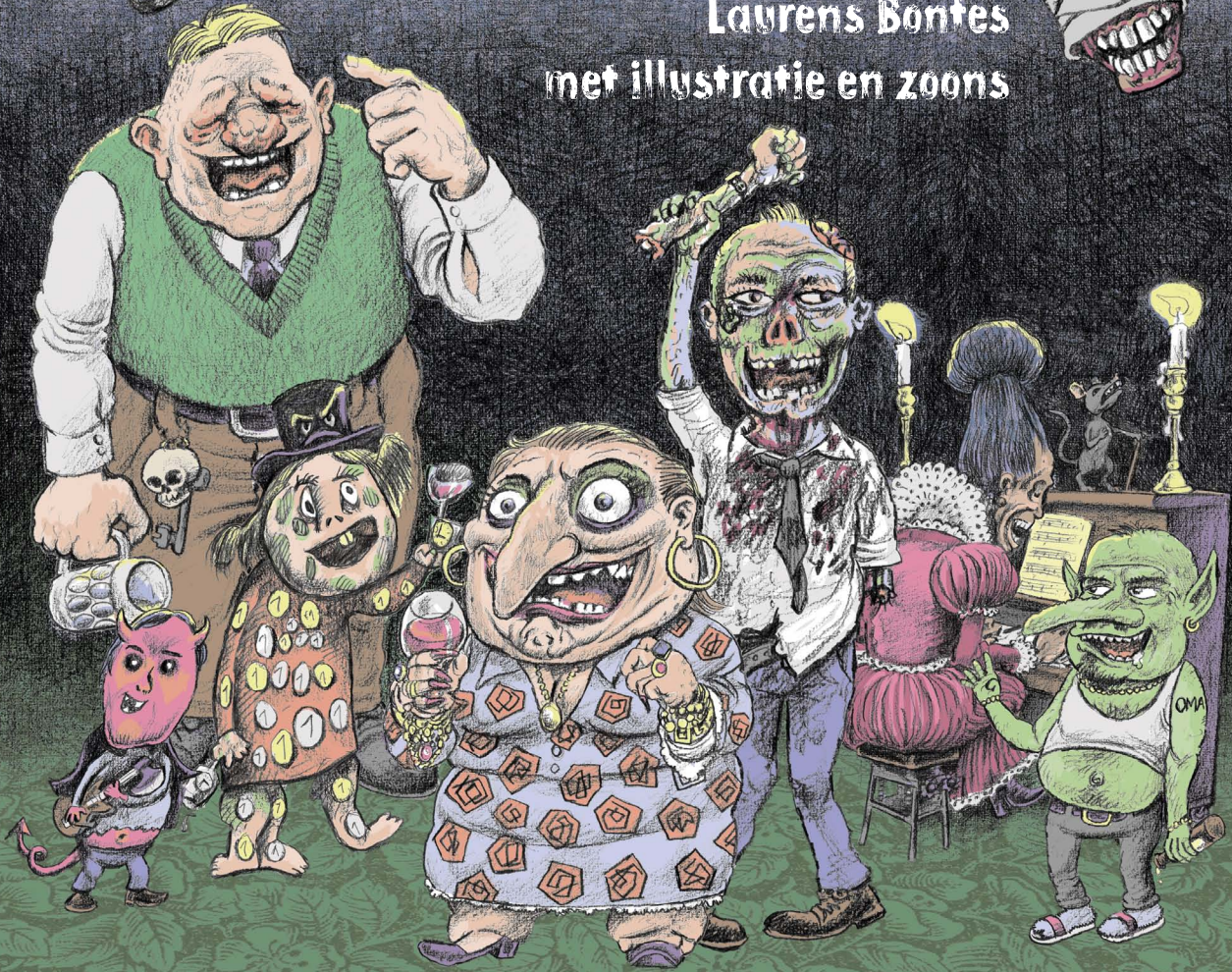

Monstervleuke

feestdagen

Laurens Bontes
met illustratie en zoons

Illustrator Laurens Bontes bedacht een huis vol

Figuren. Zij vieren op de tekening geen kerst of nieuwjaar maar zingen een variant van 'Nu zijt welkome' voor de nieuwe bewoner die net is bezorgd in een kerstpakket.

Houd je van griezelen en durf je na de feestdagen het hele Monsterleuke verhaal te lezen of wil je je eigen bizarre Monsterleuke figuren tekenen? Kijk, voordat de klok 12 uur slaat, op de website.

LAURENSBONTES.NL

Lasse B. tekende: het duiveltje en het muntjesmeisje & Timme B. tekende: de zombie en de kobold.

Laurens Bontes tekende en kleurde de rest en schreef tijdens de feestdagen van 2015 het volgende verhaal:

Monsterleuke feestdagen

Nu zijt wellekome

Al het personeel van Pakketservice van Deern was naar huis behalve de baas zelf. Jan van Deern zat ontspannen op zijn luxe lederen directeursstoel met zijn voeten op het bureau en een leeg whiskeyglas in zijn hand. Hij vond dat hij nog wel een tweede borrel had verdiend. Alle pakketten waren vandaag op 24 december voor 17.00 uur bij de klanten bezorgd. Uiteraard deed hij de bezorging al jaren niet meer zelf, hij had 14 man en 2 secretaresses in dienst. Het magazijn was nu leeg en de 11 pakketbezorgbusjes stonden achter het bedrijf geparkeerd. Jan had zelfs zijn neef Geert van Deern, die magazijnchef is, een kwartier geleden naar huis gestuurd. Een uur daarvoor had Jan van Deern nog een toespraak van 5 minuten gehouden over hoe de omzet van het bedrijf was verdubbeld sinds hij het 7 jaar eerder van oom Berend had overgenomen. Elke werknemer kreeg daarna van de directeur persoonlijk een kerstpakket met een kerststol, een rollade, luxe blikjes soep en kalfsragout met een doosje bladerdeeg-kuipjes mee naar huis. Nu had dus iedereen twee dagen vakantie. Jan had als enige anderhalve week vakantie tot na nieuwjaar. Hij stond op en vond van zichzelf dat hij het bedrijf veel effectiever en moderner runde dan zijn oom dat deed voor diens overlijden. Jan liep met het glas naar het magazijn. In de achterste stelling-hoek stond een doosje met een fles peperdure whiskey die vele jaren geleden ongeadresseerd en daarom onbezorgd was gebleven. Hij draaide de dop weer van de fles, schonk zichzelf twee dikke vingers in en klokte een grote slok in z'n keelgat. Op dat moment zag hij, in de schaduw op de plank boven de doos met de fles, nog een ander doosje staan. Jan vloekte omdat ze waren vergeten dit pakketje te bezorgen. Hij kon er net bij en las de naam op het etiket: Heer Meester. Aan de stempels zag hij dat het pakketje helemaal uit Tibet kwam. Ook herkende hij het bezorgadres als dezelfde straat waar hij drie keer in de week ging fitnessen in het sportcentrum. Jan slikte zijn irritatie weg met een slok whiskey. Hij onderdrukte zo de neiging om meteen naar het huis van zijn neef Geert en diens gezin te bellen om ze uit te kafferen. Het was tenslotte bijna kerst en Jan was in zo'n goede bui dat hij zelfs een vleugje van empathie voor z'n enige familie voelde. Jan van Deern had zelf geen kinderen, althans geen waarvan hij wist. Hij hield het niet langer dan een paar maanden bij een en dezelfde vrouw uit; het type waar hij

op viel was daar niet geschikt voor. Zijn huidige relatie was met Tsjarlatanska, een blonde Poolse, die hij na de kerstdagen zou dumpen. Hij had Tsjarlatanska in de sportschool leren kennen en vond eigenlijk alleen haar fitte buitenkant aantrekkelijk. Door middel van een gesprek met haar communiceren lukte bijna niet en ze kon voor geen meter koken.

Jan keek naar een oerlelijke lijst met het geschilderde portret van zijn oom Berend dat hij 7 jaar eerder vanuit zijn directeurskamer in het magazijn had laten ophangen. Zodra de algemene directie was overgedragen aan Jan had deze zijn kamer en de rest van het bedrijf, behalve het magazijnkantoortje, gemoderniseerd. „Op mijn gezondheid ouderwetse sukkel!”, zei Jan hardop, terwijl hij zijn glas hief naar zijn geschilderde dode oom. De man keek zoals altijd onbeweeglijk boos terug. „Wat was je toch een naar iel mannetje”, dacht Jan van Deern gniffelend. Hij zou na dit glas uitstekende whiskey nog even een uurtje in de sportschool aan de gewichten gaan hangen voordat hij naar zijn penthouse ging. „Als ik niet in vorm blijf ga ik er misschien net zo uitzien als jou oompje, of net als neef Geert de magazijnchef”, dacht Jan. Maar Jan van Deern wist heus wel dat dat niet zo was. Jan leek meer op zijn moeders kant van de familie. Hij was op de basisschool al verre van iel. Hij was juist een stevig ventje dat niets liever deed dan zijn vriendjes, die eigenlijk bang voor zijn knuisten waren, intimiderend rond te commanderen. Dat was tegenwoordig eigenlijk net zo voor zijn klanten en de mensen van zijn bedrijf, zelfs zijn neef Geert was bang voor hem. Die werd vanaf dezelfde basisschooltijd behoorlijk door Jan en zijn laffe vriendjes gepest omdat Geert in de late middaguren al graag meehielp in het magazijn van hun ooms pakketbezorgingsbedrijf. Geert had hart voor het bedrijf en zijn medewerkers net als hun oom vroeger. Jan dacht alleen aan zichzelf en aan de winst van de zaak. Die was de laatste jaren niet tegengevallen nu iedereen zijn inkopen op internet deed. Jan deed het licht in het lege magazijn uit met het vergeten pakket voor Heer Meester, Gijsbert Buigmanstraat nummer 93 stevig onder zijn brede arm. „Dat moet het grote gebouw aan het zandpad aan de rand van het oude industrieterrein zijn”, dacht hij bij zichzelf.

In de auto dacht hij toch nog even aan Tsjarlatanska. Had hij haar wel goed geïnstrueerd over de sushi die ze moest bestellen voor de eerste kerstdag? Ze snapte weinig en als ze nou nog zou kunnen koken dan zou hij haar pas na oud en nieuw dumpen. Want Jan had in het nieuwe jaar ook wel weer zin in iets nieuws.

Jan van Deern wilde zijn nieuwe witte terreinwagen niet smerig maken en parkeerde hem voor het zandpad vlakbij de sportschool. Hij liep met het pakket door de kou en het donker over het natte pad met aan weerskanten donkere struiken en doorgezakte gaashekken waar plastic zakken en ander afval in hing te ritselen. Na een paar minuten hoorde Jan het kraken van hout. Hij zag het zwarte silhouet van een grote kale knokige boom en daarnaast het pakhuis. Met behulp

van de zaklamp-app op zijn smartphone kon hij nog net op tijd de nummers 73 t/m 99 en de bel naast een deur op het donkere pakhuis zien. Terwijl hij er aanbelde vloekte hij weer, deze keer omdat de batterij van zijn smartphone leeg was. De zware voordeur ging vrijwel direct open maar Jan zag niemand, alleen een vaag lichtschijnsel achter een tussendeur. „Kom mar binna!”, klonk in de gang. Het leek wel of de stem uit een buis kwam. „Eh, een pakketje voor nummer 93... ik heb een handtekening nodig!”, riep Jan chagrijnig in de lege donkere gang. „Aha, hut pakkut van majn man!”, riep de holle stem enthousiast na een paar seconden stilte „Komma gauw binna, iek stoer iemand naar oe toe!” Jan liep naar de tussendeur en de voordeur viel vrijwel direct achter hem dicht. Achter de tussendeur was het warmer maar niet veel lichter. Hij voelde tapijt onder zijn voeten en liep de gang door naar een staande klok voor een deur waar iets meer licht was. Boven hem hoorde hij bonkende voetstappen over krakende planken en doffe stemmen die druk heen en weer riepen. Toen was het weer heel erg stil, hij voelde zijn eigen kloppende slapen en hoorde het tikken van de staande klok dat ook steeds sneller leek te gaan. Daar kwam iemand aan. Een licht floepte verderop in de gang aan en Jan voelde de vloer bewegen toen een grote gedaante op hem afkwam. „Volg”, zei een reus die voor hem stond en zich toen meteen omdraaide. Jan kon nog net zien dat de man abnormaal veel bulten op zijn neus en gezicht had. „Wat zijn dit voor rare types?”, vroeg Jan zich af. De blonde reus liep weer verder voordat Jan het pakket aan hem kon geven. Jan liep achter hem aan in een door een enorme kroonluchter onregelmatig verlichte kamer met groteske antieken meubels. Hij bleef in het midden van de kamer staan bij een piano die daar stond. Boven zijn hoofd hoorde hij weer voeten en stemmen over de verdieping kraken, stampen en roepen, de kroonluchter ging ervan heen en weer. Jan bleef even staan en zijn mond viel open. Een gedrongen vrouw kwam lachend, met open armen met rinkelende sieraden en een rozenjurk aan die haar totaal niet stond, op hem aflopen. Hij schrok van haar enorme hoofd en mond die enthousiast „majn man, majn man”, kirde. Er gebeurden allerlei dingen waar Jan helemaal niet van gediend was. „Jij blijft hier voor het lied!”, zei de reus resoluut tegen de vrouw en voordat Jan kon vragen of hij nou eindelijk een handtekening voor het pakket kon krijgen, greep de blonde bultenreus de verbouwereerde pakketbedrijfsdirecteur in zijn nek en sleurde hem, alsof het een kleuter was, mee in de goede richting de trap op. Nummer 93 was op de eerste verdieping. Jan werd het appartement binnengeduwde en gevraagd of hij de doos op een enorm rozenhouten bureau wilde neerzetten. „Heeft u een mes om het pakket voor Meester te openen?”, vroeg de grote bultige man aan de overdonderde Jan. De reus verliet het slecht verlichte appartement meteen weer. Jan stond daar met kippenvel van zijn kruin tot z'n tenen. Hij keek om zich heen of hij wel helemaal alleen was. Vreemd, behalve een kussen op het bureau stonden er geen meubels waar je op kon zitten. Tegen de muren stonden boekenkasten die waren volgepropt

met boeken. „In ieder geval is die Heer Meester een belezen figuur”, dacht Jan. Hij pakte snel zijn zakmes uit zijn zak en klapte die open. Die kon hij, als het moest, ook gebruiken om zich te verdedigen. Met voor zijn doen onzekere bewegingen sneed Jan de doos open en toen hij de flappen openvouwde kwam er meteen een heerlijke koekjeslucht uit. Nieuwsgierig probeerde Jan in de doos te kijken. Onderin zag hij een homp deeg liggen of was het marsepein... met twee glimmende juwelen erin...

Toen Heer Meester het hele gezicht van zijn nieuwe gastlichaam zag kon hij de afstand goed inschatten. Met al zijn kracht prikte hij z'n haakjes in de oren van de man die kort maar heel hoog gilde. Zodra hij de tentakelverbindingen diep genoeg in diens hersenen had gewurmd wist Meester dat hij de ideale gastheer te pakken had. Niemand zou deze man missen. Een paar seconden sputterde de oppervlakkige geest van Jan van Deern nog tegen, zo snel ging dat als hij verbinding maakte met de hersenen van een nieuwe drager. Het deegachtige hersenlichaam van Meester zakte langzaam over het hoofd van Jan maar de vorm van de doos zat nog vast in de hoeken. Dat kwam omdat hij al vanaf zijn vertrek twee weken geleden uit de Himalaya in die doos zat. Meester kon niks zien, hij gaf de hersenen van Jan de opdracht om voorzichtig een paar gaten in de doos te snijden voor zijn ogen. Dat ging goed, hij had al snel de motoriek van deze drager onder de knie. Meester maakte nog een klepje voor zijn nieuwe mond en neus in de doos. Hij was in staat om met de toppen van zijn vingers zijn hartslag te controleren en probeerde tegelijkertijd de helse pijn in zijn oren te blokkeren. Voor de rest voelde hij zich goed. Met de doos over zijn hoofd liet Heer Meester zijn drager onwennig naar de deur van het appartement lopen. Hij had verwacht dat zijn vrienden op de gang zouden staan maar die was leeg. Hadden ze hem dan niet gemist in al die maanden dat hij in Tibet was? Waar was huismeester Lumpman? Waar was de gemummificeerde schone pianiste Cheops? Waar was dat kleine duiveltje Rouge en Kes de Kobold? Waar was Izzy, het magnetische meisje? Waar was meneer van Zuilen de Zombie? Waar waren alle spoken, geesten en andere gedrochten? Zelfs zijn beste vrienden Beuk en Octo had hij nog niet gezien of geknuffeld. Maar wat nog het belangrijkste was: waar was zijn prachtige vrouw Tralalaika? „Waar ben je liefste?”, riep Meester door de mond van Jan van Deern. Heer Meester liep voorzichtig de trap af toen hij pianomuziek hoorde. Het liedje kende hij uit zijn jeugd. Hij probeerde zijn pas te versnellen en merkte dat dit de beste drager was die hij ooit had gebruikt. In de grote woonkamer zag hij tot zijn grote vreugde iedereen waarvan hij zielsveel hield staan en hangen. Ze zongen, als je het zo mag noemen want het was meer krijsen, kraken en brommen, een prachtig welkomstlied op de melodie van een kerstliedje.

*„Nu zijt welkome,
Meester, lieve Heer.
Je kwam van al zo hoge,
van al zo veer.
Na lange tijd in Tibet,
ben je d'r eind'lijk weer.
In je monsterleuk' huis
heerst nog altoos 'n prima sfeer.
Wellekome thuis.”*

Toen het lied klaar was stortte iedereen zich op het lichaam dat een paar minuten eerder nog van Jan van Deern was geweest. Maar het ging er hun natuurlijk vooral om wie er in de doos zat.

Einde

Laurens Bontes
Leeuwarden, feestdagen 2015